

телныя похоти, и отъ мечтательную сладость. По сичкій свѣтъ не са сичкін человекы вѣрни, само онии що знаятъ да совѣтувать, да любятъ добродѣтель, и да послѣдувать на той вѣчный судъ: той е що ни вдухнува кога мыслимъ какво да е добро; и возбранява ны кога на противъ мыслимъ нѣщо зло. Ные приимае отъ него не само животь но и словесность. Онъ е като единъ голѣмъ океанъ отъ свѣтъ, и нашии дуси са като едни мали потоцы кои излазатъ изъ него и пакъ се вращатъ въ него за да се соединатъ.

Макаръ че не можехъ да разумѣя добро той разумъ на тья рѣчи, се обаче усещахъ одну истину много высоко: сердце мое се распалываше отъ рѣченныя словеса, и чинеше ми се, че во всички тья рѣчи истинна сіяеше. Они послѣдоваха да говарать ради Божественное начало, Иройское, и Стихотворческое, ради Златнаго вѣка, ради Потопа, ради первыя Исторіи человеческаго рода; за ради рѣку забвенія въ коя се погружаваха души умершихъ, заради Вѣчную муку уготовану за грѣшныя въ найдолбокое мѣсто Адово, и заради блаженный оный миръ, кого се наслаждавать праведнии въ Елисейскія поля, безъ да се боятъ никога да го не изгубать.

Но между като говореха Азаилъ и Менторъ, видѣхме нѣколку делфины покрыты сосъ люсны златны и изрядны. Като си играеха подигаха волны съ голѣму пѣну. По нихъ дохождаха Тритони *)

*) Тритони се описувать че са съ человеческъ образъ, а прочее тѣло рыбено, предныя нахни двѣ нозѣ подобны на конски, и нижныя опашки раздѣленны на двѣ и косматы, и главныя ихъ косы желты като мѣсечный свѣтъ.